

Kunst og politisk økologi (II)

Vårt andre nummer i denne korte serien fortsetter å undersøke kunst og politisk økologi, med et spesielt fokus på tidsskriftets sentrale spørsmål om kunstens betydning og virkeevne som lokalt fenomen. Tråden fra Latour som foreslo å utforske modernitetens perseptuelle paradigme og dens konsekvenser i Seismopolite 14, trekkes videre og settes i sammenheng i dette nummeret. Dette kommer kanskje klarest fram i to intervjuer: Hans Ulrich Obrist, som forteller oss om opphavet til hans samarbeid med Latour og ideen om *gedankenausstellung*, blant annet, og Yuko Hasegawa, som deler noen av sine kritiske tanker om utstillingsmodellen og ikke minst noen av ideene bak hennes egen utstilling *New Sensorium - Exiting from the Failures of Modernization* som gikk parallel med Latours *Reset Modernity* på ZKM i Karlsruhe denne høsten.

En annen som også forholder seg direkte til Latour, Giacomo Bazzani diskuterer hvordan man kan bruke økonomisk teori som en måte å legge til rette for et spesifikt samfunn nå, heller enn som kun et sett med briller å se gjennom for å stille en diagnose. Fra dette performative perspektivet på sosial virkelighet og økonomisk teori foreslår Bazzani hvordan kunstnerisk og aktivistisk praksis, heller enn å prøve å påvirke den økologiske kulturen til neste

asdada

generasjon, kan prøve å reprogrammere nye former for
~~kollektiv økonomisk handling, i nåtida.~~

For sin del konkluderte Joseph Beuys i sin kontekstuelle analyse av nåtida at nødvendigheten med en “tredje vei”, som ville gjøre at samfunnet blir organisert gjennom individet gjennom dets egne kreative initiativ, en “sosial skulptur”. Gjennom sin egne sosiale skulpturprosjekter og sitt engasjement i den grønne bevegelsen og *7000 Oaks*, som Cara Jordan forklarer, håpet Beuys å skape en modell hvor kunstnere kan sette i gang vidtrekkende sosial og politisk transformasjon og utvikle et «reelt alternativ til det eksisterende systemet både i Vesten og Østen».

I en annerledes tilnærming til behovet for perseptuell «restart» av her-og-nået, bruker Louise Malcom eksemplene til Jennifer Allora og Guillermo Calzadilla – som ved å bringe prehistoriske artefakter inn i sine utstillinger og “reaktivere” dem gjennom berøring med pust og lyd – viser hvordan kunstneriske tilnærminger kan bringe abstrakte konsepter som økologi, klimaforandring og naturen nærmere den menneskelige erfaringa. “Allora og Calzadilla tolket ikke prehistoriske artefakter men fasiliterer heller et møte med dem gjennom en fenomenologisk strategi hvor «tingene sjøl» viser vei for forståelsen vår”, skriver hun. Ifølge Malcolm reaktiverer disse kunstverkene vår forbindelse med Jorda, og gjør på den måten økologien håndgripelig.

Gjennom sine performancer og audio-visuelle installasjoner, jobber Allard van Hoorn seg gjennom noe av den samme problematikken innenfor en urban samtidskontekst, ved å bruke aboriginernes forestilling om lyd og miljø som sin

[...] en metode for å kartlegge, spirituetelt kroppsliggjøre og håndtere landet til de aboriginske australierne ved å synge formen på deres naturlige miljø. Byene vi bor i har blitt vårt habitat og gatene er kollektiv, offentlig eiendom; torg og bruer er like mye våre som fjellkammen hører til aboriginerne. Så hvordan skal vi gjenskape båndene til våre urbane rom som vi bruker så mye tid og liv i? Hvordan skal vi gjenskape noe av den forbindelsen som vi kanskje en gang hadde til vårt land?

Perseptuelle forbindelser til verden ble like brutalt som stille korrumpert gjennom bruken av Kepone på øya Gouadeloupe, som fortsatte fram til 1993. Kepone er et plantevernmiddel og forstyrrer hormonene, påvirker reproduksjonsorganene, og kan potensielt gi kreft. Det tar flere hundre år å bryte det ned i jordsmonnet, og det transporteres via vann og sprer seg fra bananplantasjene til omkringliggende områder. I sin artikkel, som tar opp denne « patent-baserte neo-kolonialismen » som den kolonialistiske herskerklassen på øya opprettholder på tross av beviser på at kepone er giftig (USA forbød det i 1979), presenterer og beskriver Melyon-Reinette, en sosialforsker og performance-kunstner ideene og prosessen bak sin offentlige performance-kunst. , « Kepone eksperiment. Et triptykon mot matforgiftning », som ble realisert som en del av hennes artikkel til dette nummeret.

Sjøl om det dreier seg om en annen forskningsarena, er steds- og øko-spesifikke kunstprosjekter og deres egnethet som modeller for stedsspesifisitet – affisert som de er av dynamikken til økologi, lokalisasjon og samfunn – tema i Sozita

asdada

Goudounas artikkel “Øko-spesifisitet: å

performere det økologiske imperativets
heterogene senter”. Eksempelet diskutert i
hennes artikkel er det “øko-kritiske” og stedsspesifikke
prosjektet “Eleventh Plateau” av non-profit-selskapet ‘Out
of the box Intermedia’ som fant sted i 2011 på elleve
lokalisasjoner på øya Hydra og den ubebodde øya Dokos.
Gjennom kunst, ble her økologiske tema rekonstituert for å
avsløre og vektlegge “en logikk med gjensidig avhengighet og
transformasjon mellom objekt, miljø og organisme.”